IMPLICAŢIA IUBIRII

HOSHI SHINICHI

UN BĂRBAT între două vîrste se duse la dl. N., directorul unei societăţi care fabrica roboti.

— Pot să vă rog să-mi construiţi un robot?

— Bineînţeles. E activitatea noastră. Dar societatea mea nu produce articole standardizate, de serie, e specializată în finisarea cu mare precizie a roboţilor cu destinaţii speciale. Obţinem, îndrăznesc să afirm, adevărate obiecte de artă. Preţul e, desigur, mai ridicat, dar...

— Problema asta nu se pune.

— Aşadar, ce fel de robot doriţi? Ce va avea de făcut?

Vizitatorul scoase o carte de vizită şi, după ce arătă că este avocat, începu să povestească:

— De fapt, sînt şi un fel de consilier al unei persoane deosebit de bogate...

În mare, discuţia ce urmă poate fi rezumată astfel:

Era vorba de o pereche deţinînd o avere considerabilă. Mai presus de toate, însă, cei doi soţi erau legaţi printr-o mare afecţiune reciprocă. De la căsătorie, şi chiar de mai înainte, de cînd se cunoscuseră, viaţa li se desfăşurase în deplină înţelegere. De fapt, în aparenţă, dar şi în realitate, continuau să stîrnească invidia tuturor pînă şi în toamna vieţii. Într-o zi însă, soţia muri. Legat de ea întreaga viaţă, bătrînul nu putea accepta nici sufleteşte şi nici cu raţiunea dispariţia soţiei. Evidenţa morţii nu-şi putea face loc în mintea lui. După nenorocire, comportamentul bătrînului deveni, de aceea, în multe privinţe, ciudat.

— ...cam asta e. Din pricina vîrstei înaintate înţelege totul mai greu, dar întreaga lui atitudine arată că iubirea i-a rămas nealterată. Sînt îngrijorat şi mă întreb ce se poate face...

Aprobînd din cap, dl. N. Spuse:

— Aşa, prin urmare... Şi totuşi, dacă-i aşa, de ce nu consultaţi mai degrabă un medic?

— Ştiţi... o terapeutică psihologică menită să-l determine să înţeleagă şi să accepte moartea soţiei i-ar răni cu siguranţă şi mai mult sensibilitatea...

— Da, aveţi dreptate.

— Şi mai e o problemă, cel puţin la fel de importantă. Data fiind starea, nu tocmai normala, a bătrînului, n-ar putea ajunge să-şi folosească averea exorbitantă în scopuri fanteziste şi inutile? Fiii lui sînt profund îngrijoraţi de acest aspect posibil. În plus, chiar mie mi se pune problema vitală a eventualei pierderi a unui client important.

— E regretabil că o problemă de ordin afectiv s-a transformat într-una materială... Şi, pînă la urmă, ce intenţii aveţi?

Încurajat de dl. N., avocatul răspunse:

— V-aş ruga să construiţi un robot care să reprezinte copia fidelă a soţiei dispărute. Poate că avîndu-l mereu în preajmă, bătrînul îşi va petrece restul zilelor în pace. În felul ăsta am fi cu toţii salvaţi. Preţul nu contează... Vă rog... Iar în privinţa caracterului legal al prezenţei unui asemenea partener în preajma bătrînului am obţinut acordul autorităţilor.

Verificînd autorizaţia, dl. N. Spuse:

— Am înţeles. Dar pentru a realiza o copie identică a doamnei dispărute avem nevoie de o documentaţie completă...

— În măsura puterilor mele am adunat date cît mai cuprinzătoare. Benzi cu imprimări ale vocii sale, altele cu imaginea fizică a dispărutei, cu gesturile şi mişcările ei, date despre caracter şi multe altele. Chiar dacă robotul ar vădi unele imperfecţiuni, nu cred că bătrînul şi-ai putea da seama de ceva, vederea şi auzul fiindu-i slăbite.

— Atunci, să încercăm.

Dl. N. Preluă rezolvarea problemei şi, cum se insistase asupra soluţionării ei cît mai rapide, răspunse deosebit de prompt solicitării. După care, luînd legătura cu avocatul, îl chemă să-i prezinte robotul.

— Extraordinar! Adevărat, e vorba doar de aspectul exterior, dar...

— În privinţa vocii, e absolut identică. Dar, întrucît datele pe care ni le-aţi furnizat cu privire la caracter au fost insuficiente, am conceput un creier electronic de extremă fineţe, în stare să evolueze. Adaptîndu-se în continuare la mediu, va acumula noi calităţi care, la rîndul lor, se vor fixa definitiv. Cu alte cuvinte, va ajunge să funcţioneze perfect în mod dinamic şi gradat.

— Nu ştiu cum mi-aş putea exprima recunoştinţa. Vă mulţumesc.

Satisfăcut, avocatul plăti şi se retrase. După scurt timp, luă din nou legătura cu dl. N. Pentru a-i aduce la cunoştinţă faptul că rezultatele intervenţiei robotului depăşeau cu mult aşteptările şi pentru a-i transmite mulţumirile

viitorilor moştenitori, acum pe deplin liniştiţi.

Cînd dispunea de puţin timp liber, dl. N. se ducea chiar el să urmărească modul de funcţionare al robotului, care se adaptase perfect. De fapt, nu vedea decît spectacolul celor doi bătrîni soţi, manifestînd unul faţă de celălalt profunda afecţiune ce-i legase din totdeauna. Bătrînul era convins că se află în prezenţa soţiei. Cu voce tandră, scăzută, robotul îi cînta uneori vechi melodii.

La rîndul lui, dl. N. era încîntat de realele foloase pe care firma sa le adusese.

Şi astfel, după cîţiva ani şi fără alte incidente, bătrînul părăsi şi el această lume. Pînă în ultima clipă nu-i dădu prin minte că soţia îi fusese înlocuită printr-un robot. Dacă cineva ar fi încercat să-i dezvăluie adevărul, probabil că nici în ruptul capului nu i-ar fi dat crezare.

După cîtva timp, avocatul se duse din nou la dl. N.

— Datorită dumneavoastră atîtea interese s-au putut menţine în deplină armonie şi moştenitorii n-au întîmpinat nici un fel de greutăţi. Dar a apărut o problemă în legătură cu robotul pe care mă gîndeam să vi-l restitui şi...

— S-a întîmplat ceva?

— Are o comportare ciudată. Nu mai vrea să părăsească locuinţa. Nu acceptă ideea morţii soţului. Şi reacţionează surprinzător...

Auzind una ca asta, dl. N. se duse chiar el să vadă cum stăteau lucrurile. Totul se potrivea cu povestirea avocatului. În plus, robotul nu îngăduia să fie dezafectat, aşa că nu se putea întreprinde nimic. Se umanizase probabil excesiv, însuşindu-şi prea bine rolul soţiei defunctului.

Dl. N. reflectă şi consideră că soluţia consta în construirea unui nou robot, de astă dată copie a bătrînului.

Şi astfel totul reintră în normal. Imaginile celor doi soti credincioşi se aflau din nou împreună. Se ajunsese totuşi la un punct mort: neputînd fi despărţite, erau la fel de nefolositoare.

Dl. N. avu atunci ideea de a instala cuplul într-o mică rachetă pe care o lansă în văzduh. Cum nu consumau nici aer, nici alimente, soluţionase problema într-un mod destul de convenabil. Lăsînd în urmă un jet de flăcări, racheta dispăru în depărtările Cosmosului.

Urmărind-o cu privirea, avocatul se adresa dlui N.:

— Povestea lor e însăşi povestea iubirii. Iată, dispar printre stele. Peste puţină vreme vor ajunge undeva, pe o stea, vor locui în grădinile Edenului şi vor trăi un timp al iubirii veşnice...

— În ciuda profesiunii dumneavoastră, domnule avocat, vorbiţi astăzi atît de poetic... Aveţi, cu siguranţă, dreptate. S-au îndepărtat pentru totdeauna de Pămîntul pe care iubirea tinde să devină doar o amintire. Chiar dacă o mai înţeleg cu mintea, oamenii de azi nu mai sînt în stare să trăiască iubirea... Petrecîndu-i acum pe cei doi, ne luăm în fapt rămas bun de la iubirea ce dispare de pe lumea asta şi totul aduce cu un cîntec de despărţire. Nu-i o poveste frumoasă?

Avocatul îl ascultase cu mirare.

— Şi dumneata vorbeşti ciudat... Dacă mă gîndesc, ipostaza de om de afaceri nu ţi se potriveşte de loc.

— Regret, dar dumneavoastră m-aţi adus aici. De fapt, am încunoştiinţat de întîmplarea asta Centrul de Presă şi interesul publicului a fost stîrnit imediat. Nu s-a făcut astfel, fie şi indirect, o extraordinară publicitate calităţii excepţionale a produselor societăţii mele? Dacă fac un calcul, reclama asta m-a costat chiar foarte puţin.

Îndreptîndu-şi privirile spre stele, avocatul şopti:

— Într-adevăr, Pămîntul s-a uscat sufleteşte...

Traducere: LIANA TRUFAŞU